

ਡੀ.ਕੇ.ਐਮ.

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਜੇ.ਦੀ ਅਦਾਲਤ

ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਕਲੱਬ, ਸਿਮਲਾ, --ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਮਿਊਂਸੀਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਸਿਮਲਾ, --ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1957 ਦਾ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ 755

ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ (1911 ਦਾ III)-ਧਾਰਾ 47(2) ਅਤੇ (3)-ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਕੀ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ-ਕੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਧਾਰਾ 47(2) ਅਤੇ (3)- ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ complying ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਇੱਕ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਲੀਜ਼ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ-ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ-ਅਨੁਛੇਦ 226- ਵਿਵਾਦਤ ਤੱਥ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੀ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇਗੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 47(2) ਅਤੇ (3) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਜੋ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਚੱਲ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉੱਥੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਧੀ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਕਮੇਟੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੈਦ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਬਾਈਡਿੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਅਚੱਲ ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਲੀਜ਼ ਅਜਿਹੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 47(2) ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਨੁਕਸ/ਕਮੀ/ਵਿਗਾੜ ਨੂੰ ਪਾਰਟ ਪਰਫਾਰਮੈਂਸ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜਿਸ ਮਤੇ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਠੋਕੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਕੁੱਝ ਘੰਟਿਆਂ ਲਈ ਕਲੱਬ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਮਤੇ ਤਹਿਤ ਕਬਜ਼ਾ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ।

ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਵਾਦਿਤ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਮ/ਸਧਾਰਣ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੁਕਮ, ਮਨਾਹੀ, ਸਰਟੀਓਰਰੀ (certiorari) ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਜਗ੍ਹਾ/ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਅਤੇ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਤਾਲਾ ਅਤੇ ਸੀਲ ਹਟਾਉਣ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਲੱਬ ਨੂੰ ਘੇਰੇ (ਚਾਰ ਦਿਵਾਰੀ) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਰਾਜਿੰਦਰ ਸੱਚਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ।

ਆਰ.ਪੀ. ਖੋਸਲਾ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ।

ਆਦੇਸ਼

ਸਿਮਲਾ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ "ਲੇਡੀ ਰੀਡਿੰਗ ਕੂਲੀਜ਼ ਸੈਲਟਰ" ਵਜੋਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਘਾਹ ਵਾਲੇ ਪਲਾਟ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਖਾਸ ਇਮਾਰਤ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ (ਇਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਨੂੰ ਕੂਲੀ ਸੈਲਟਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੂਨ, 1957 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਕਲੱਬ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ 23 ਜੂਨ, 1957 ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲਗਾ ਕੇ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਲੱਬ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕਲੱਬ ਦਾ ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਉਚਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੰਨੇ ਗਏ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ। 4 ਅਗਸਤ, 1949 ਨੂੰ, ਸ੍ਰੀ ਪੀ. ਤ੍ਰਿਭਵਨ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰੈੱਸ ਸੰਪਰਕ ਅਫਸਰ ਨੇ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਇਹ ਥਾਂ "ਸਰਵਿਸਜ਼ ਕਲੱਬ" ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਰਕਾਰੀ ਅਤੇ ਅਰਧ-ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਲਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਸੀ। ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤੀ ਅਤੇ 4 ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ-

ਮਤਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇਮਾਰਤ ਇਸ ਕਲੱਬ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ 'ਤੇ ਇਸ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਇਕ ਸਾਲ ਲਈ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਕੁੱਝ ਘੰਟਿਆਂ ਲਈ ਕਲੱਬ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਥਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਾਂਝਾ ਨਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ।

* * * * *

ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ *ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਕਲੱਬ* ਨੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਲੱਬ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਸੰਗਠਿਤ ਮੈਂਬਰ ਕਲੱਬ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਗਠਨ ਸਮਾਜਿਕ ਮੇਲ-ਮਿਲਾਪ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਆਰਾਮ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 14 ਜੂਨ, 1950 ਨੂੰ, ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇੱਕ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਲੱਬ ਨੂੰ 5 ਸਤੰਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਗ੍ਹਾ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਕਲੱਬ ਨੇ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਸ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਕਲੱਬ ਨੂੰ ਕਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕਲੱਬ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਮਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਨਜਿੱਠਾਂਗਾ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਕਲੱਬ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਘੁਸਪੈਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੈਰਿਟ 'ਤੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਕਲੱਬ ਰਜਿਸਟਰਡ ਸੰਸਥਾ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਕਲੱਬ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਕਲੱਬ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰ ਹੀ ਦਾਇਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਕਲੱਬ, ਸ਼ਿਮਲਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਕਮੇਟੀ ਰਾਹੀਂ ਸ਼੍ਰੀ ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ, ਚੇਅਰਮੈਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਸੇਵਾ ਰਾਮ ਆਨੰਦ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ.ਪੀ. ਮਹਿਤਾ, ਮੈਂਬਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਤੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵਜੋਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਕਲੱਬ, ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਜਿਸਟਰਡ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਾ ਕਲੱਬ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਕਲੱਬ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਦਰਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕੰਪਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਆਰਾਮ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮਾਜਿਕ ਕਲੱਬ ਹੈ। ਗੈਰ-ਰਜਿਸਟਰਡ ਮੈਂਬਰ ਕਲੱਬ ਸੋਸਾਇਟੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਨਿਰੰਤਰ ਬਦਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ/ਸਾਂਝੇ ਨਾਮ ਦੁਆਰਾ ਸਹੂਲਤ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਅਜਿਹੀ *ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ*, *ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ* ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕਲੱਬ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲੱਬ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮੈਂਬਰਾਂ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਕਲੱਬ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮਾਣਯੋਗ ਵਕੀਲ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਮੈਂਬਰ ਜੋ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਹਨ, ਨੂੰ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਵਿਧੀ ਨੁਕਸਦਾਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਗਲਤ ਵਰਣਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੁਕਸ/ਕਮੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੋਧ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵਜੋਂ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੈਂ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਸੰਪੱਤੀ ਵਿਚ ਸਰਵਿਸ ਕਲੱਬ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 47(2) ਅਤੇ (3) ਕਮੇਟੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਚੱਲ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਪਬੰਧ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਧੀ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਕਮੇਟੀ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਵੈਧ *ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ* ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਅਚੱਲ ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਲੀਜ਼ ਅਜਿਹੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਵਕਤੋਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਲੀਜ਼ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਤੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਕਲੱਬ ਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਮਤਾ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਕਲੱਬ ਨੂੰ ਸੰਪੱਤੀ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦੇਣਾ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਕੁੱਝ ਘੰਟਿਆਂ ਲਈ ਕਲੱਬ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਤੇ ਰਾਹੀਂ ਵੀ ਪੂਰੇ/ਮੁਕੱਮਲ ਸਮੇਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਲੱਬ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮਤਾ ਕਲੱਬ ਦੁਆਰਾ "ਕਿਰਾਏ ਦੀ

ਅਦਾਇਗੀ" ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਕਮੇਟੀ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਕਲੱਬ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਲੱਬ ਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬਿੱਲਾਂ ਦੀ ਰਕਮ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੀਜ਼ ਦਾ ਠੇਕਾ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਤਾ ਲੀਜ਼ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਿਜਲੀ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਕਾਏ ਦੀ ਰਸੀਦ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਆਚਰਣ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਕਲੱਬ ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਲੱਬ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਬਿਜਲੀ ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਦਾ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਮੇਟੀ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ (ਨਾਮ 'ਤੇ) ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇਹ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਖਰਚਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਸਮਝੌਤੇ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸ/ਕਮੀ (ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 47(2) ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨਾ) ਨੂੰ ਪਰਸ਼ੁਰਾਮ ਦੇਤਾਰਾਮ ਸ਼ਾਮਦਾਸਾਨੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਟਾਟਾ ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਬੈਂਕ, ਲਿਮਿਟੇਡ, ਅਤੇ ਹੋਰ ((1) A.I.R. 1928 P.C. 238.), ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਬਨਾਮ. ਐਚ ਐਸ ਰਿਖੀ ((2) A.I.R. 1956 Pun' 181.) ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਕਲੱਬ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ 1949 ਵਿੱਚ ਉਸ ਕਲੱਬ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਕਲੱਬ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਨੇ 5 ਸਤੰਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਲੱਬ ਨੂੰ ਢਾਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਕੇ ਜਗ੍ਹਾ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਲੱਬ ਦੀ ਇਸ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਕਲੱਬ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜਾਬ ਸਰਵਿਸ ਕਲੱਬ 1957 ਤੱਕ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲਗਾ ਕੇ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਨੁਸਾਰ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਕਲੱਬ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਕਲੱਬ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਸਰਕਾਰੀ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਹਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਾਂਝੇ ਮੈਂਬਰ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਕਲੱਬ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦੇ ਕੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਜਲੀ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਖਰਚੇ ਲੈ ਰਹੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਪੱਖ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਨੇ 3 ਦਸੰਬਰ, 1951 ਨੂੰ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਨਿਊ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਕਲੱਬ ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਇਕ ਹੋਰ ਕਲੱਬ ਨੇ ਸ਼ਰੇਆਮ ਭੰਨ-ਤੋੜ ਕਰਕੇ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਜਬਰੀ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਮਾਰਤ ਦੀਆਂ ਖਿੜਕੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਅਣਪਛਾਤੇ ਦਿਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਲੱਬ ਨੇ ਇਮਾਰਤ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਨੇ 1954 ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਵਿਵਾਦਿਤ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਰੋਧੀ ਦਾਅਵੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ? ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ (ਜੱਜਾਂ) ਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਸੀਵਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦਿਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਬਰਤਰਫ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸੋਹਨ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ (1 A.I.R. 1957 S.C. 529.) ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ (ਜੱਜਾਂ) ਨੇ----- ਦੇਖਿਆ ਹੈ।

"ਪੱਖਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰ ਵਿਵਾਦ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਕੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਨੇ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਸੰਪੱਤੀ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਿਰਲੇਖ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਗਨ ਨਾਥ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੱਕ ਜਗਨ ਨਾਥ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਢੁਕਵਾਂ ਉਪਾਅ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰਲੇਖ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਇਹ ਰਿੱਟ ਮੈਂਡੇਮਸ(mandamus) ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਤਾਂ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੇਕਰ ਤੱਥ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜਗਨ ਨਾਥ ਦੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਖਿਤਾਬ ਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ।"

ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਲੱਬ ਦਾ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਭਾਵੇਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਸੰਪੱਤੀ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਲਗਾਤਾਰ ਕਬਜ਼ਾ ਇਸ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਕੇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਫਾਈਲ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਤਲਬ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਸਾਲ ਤੱਕ ਉਥੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਫ਼ੀ ਉਪਾਅ ਹਨ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੌਜੂਦਾ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਉਪਾਅ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਤਾਲਾਬੰਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਅਜੇ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ

ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਿੰਗ ਕਲੱਬ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਖਰਚੇ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਵਕੀਲ ਦੀ ਫੀਸ 100 ਰੁਪਏ ਹੈ। ਇਹ ਖਰਚੇ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਕਲੱਬ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਅਹੁਦਾ ਭਰਿਆ ਹੈ।

ਡੀ.ਕੇ.ਐਮ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਕ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸੰਦੀਪ ਕੁਮਾਰ